

252 J. L. RONEBERG - J. V. SNEELMAN 4.II 1847
 HUB, JVS handskriftssamling

Borgå den 4 Feb. 1847.

Gode Broder Snellman.

I går fick jag Ditt bref, i dag har jag jemtaf ännu fatalierna i behåll. Din kära, vänskapliga uppmaning har således icke kommit för sent, utan just då när den borde verka mest, i den afgörande stunden. Jag önskade kunna framlägga för Dig skälen till mitt beslut att icke söka professionen så klara, som de visa sig i mitt eget innersta. Detta skall icke blifva möjligt, men Du skall dock finna dem sådana, hoppas jag, att du icke skall anse det helt och hållet orätt att jag följt dem. 10

Universitetet har nu, efter all mensklig beräkning, på nära håll en framtid så rik på förmågor och krafter, att det väl näppeligen tillförene, under någon tid af dess tillvaro, ägt fog att hysa så glada förhoppningar som i denna stund. Att specielt nämna filologien, efter fråga är om Grekiska professionen, hvilka utsigter för den öppna icke Castren Lönnroth Wallin m. fl.? Ty att dessa skola få plats vid Universitetet anser jag, lika med Dig, att icke Fan sjelf skall kunna hindra. Låt nu Dessa komma i arbete på samma ort, rådande, upplysande, stödande hvarandra, sammanlägga det rika material de samlat af såväl Syd- som Nordasiatiska språkstammar, och börja timra, - jag menar de skola få ihop byggnader, herrliga och stora nog för att både locka in och inrymma skaror af Europas filologer. Men ju större resultatet man äger att vänta sig af dessa mäns verksamhet, desto större förbindelse åligger den, som skall ställa sig vid deras sida, att pröfva sin förmåga. Exemplet af hvad de tillvägbringa skall öka allmänhetens, och särskildt den academiska ungdomens, fordran på utmärkthet äfven hos den, som är ställd i spetsen för studium af ett annat språk, och befinnes han på stat underlägsen i en sak, hvilken det åligger honom såsom en pligt att vara mästare uti, så skall ingen sportelutmärkthet åt annat håll kunna rädda hans anseende. På detta anseende beror emellertid all möjlighet för en academisk lärare att inverka på ungdomens bildning; utan det skadar han mer än han gagnar. 20 30

Du skall måhända göra det inkast, att jag genom flit och arbete kunde bringa mig hän till den styrka i min vetenskap, att jag skäligen vore i stånd att hålla mig upp såsom representant för Grekiskans studium i vårt land. Kanske vore det en möjlighet, men i sådant fall, och med den rigtning åt comparativ forskning språkstudierna i vår tid tagit och ofelbart skola bibehålla, skulle, jag nödgas egna mig åt dessa studier hel och hållen. Huru en annan kan betrakta den försakelse, jag i och med detsamma vore tvungen göra af mina sträfvanden på diktens område, vet jag icke, för mig skulle denna försakelse förefalla alltför tung. Inom detta område har jag min lilla stack, som jag under bästa tiden af min lefnad hopbragt, till den och omkring den löpa mina vägar, kära och bekanta; äger jag någon förmåga kvar, så erbjudas mig der mer än tillräckligt ämnen att arbeta med, jag kan och vill icke göra mig till en renegatstackare på ett annat fält. Och härvid framställer sig äfven tanken på min opålitliga helsa, som alldeles icke tål vid ansträngda och uthållande intellectuella bemödanden, särdeles om de tillika icke äro de käraste för mitt sinne. 40 50

Invänd icke, att den plats, jag nu uraktlåter att ansöka, likafullt kommer att intagas af en inskränkt förmåga. Jag medger, att min

kamrat på intet vis motsvarar de fordringar man med skäl kan göra, men om han är nog litet kringsigsådande för att tro sig duga, bör jag därför äfven vara det? Om någon allmännare uppmärksamhet komme att fästas vid mitt anställande vid Universitetet, borde jag icke så mycket mer akta mig att genom mitt exempel auctorisera andra vetenskapliga medelmåttor att springa upp på dess lärostolar? Ju högre man för opinionen kan uppställa en professorsplats, desto mer har man för framtida elände försvårat vägen till densamma; men man uppställer den icke om man, utan att befinna sig på höjden af den vetenskap, som
10 skall representeras, sätter sig frimodigt ned som professor.

Jag återkommer till mitt förra. Utan att egna hela min återstående tid åt Grekiskan skulle jag icke skäligt kunna uppfylla den skyldighet, som åligger en professor i detta språk, och det borde kunna ursäktas att jag icke kan besluta mig dertill. Att åter för någon möjlig framgång åt ett håll, mer eller mindre aflägsset från det mål, dit jag till följe af min ställning vid Universitetet vore skyldig att sträfva, räkna på undseende, vore ett oursäktligt fel, hvars följder, jag är öfvertygad derom, skulle menligt drabba både mig sjelf och i sin mon äfven detta Universitet. Det är således icke af likgiltighet för Universitetet och den ungdom det
20 uppammar, hvilken för mig är dyrbarare än mitt lif, som jag afhåller mig från att söka den ifrågavarande professionen, utan tvertom just af aktning och tillgifvenhet för dem båda. Hvarje vetenskap vid Universitetet, den må sen heta Sofi eller Logi fordrar åtminstone sin mans hela hjerta, om den icke skall tyna af och förbises af alla; mitt är redan af gammalt fästadt på annat håll, och ett convenanceparti är mig en styggelse.

Du finner att jag hela mitt bref utföre tagit saken så, som om jag förmodade att min ansökning om professionen skulle vinna framgång. Uppmaningar från flere håll göra en sådan förmodan ursäktlig. Men
30 för dessa uppmaningar ligga lika många förhoppningar till grund, och det tillhör mig, som närmast bör känna min förmåga, att öfverväga huruvida jag vore i stånd att uppfylla dem. Jag förutser att jag skulle komma att brista i alltför mycket; kan det då vara annat än min pligt att draga mig tillbaka? –

Du, en sådan som Du, bör vara vid Universitetet. Att Du snart skall komma dit tröstar mig öfver allas vår otur med Saima och ökar min glädje öfver Din husliga lycka. Och vid tanken på den ber jag Dig kyssa Din »Nittonåriga» och Ditt lilla oförstånd i vaggan, emedan det är kärt att be om en sak som man vet att skall uppfyllas, och emedan jag
40 önskar få tillsända dem båda min första helsning med en så varm ledsagare som en kyss af Dig. Min »fyrtioåriga» anmäler sin respect och sin hjertliga tacksägelse för Ditt bref till mig, hvarvid hon har sina gossar att med femfalldig bockning understöda hennes enfalldiga nigning. Farväl, omnämnd för vår gamla vän Lindfors och för min älskeliga »Tant» Josefin Kellgren, att jag lefver och ofta tänker på dem.

Din tillgifne
Runeberg.